

N:o 1.

Af Herr Grefve Lewenhaupt, C. M.: Angående ersättning af allmänna medel till vittnen i jagtmål, som af tjensteman vid skogsstaten anhängiggöras.

Uppå Riksdagens framställning har genom Kongl. bref den 22 November 1867 förordnats, att i mål angående åverkan å publika skogar i de begge nordligaste länen, der åverkaren öfverbevisas, mens saknar tillgång att fullgöra ådömd ersättningsskyldighet, godtgörelse till vittnen skall utgå af allmänna medel. Derjemte har likaledes uppå Riksdagens förslag genom Kongl. kungörelse den 9 September 1873 stadgats, att i brottmål af den beskaffenhet, att det kan af allmän åklagare åtalas utan angifvelse af målsegande, de vittnen, som i dylika af allmän åklagare å tjenstens vägnar anhängiggjorda eller utförda mål åberopas och inställa sig vid domstol, belägen på minst en mils afstånd från vittnets hemvist, böra, derest vittne det önskar och domaren pröfvar sådant skäligen, tilläggas ersättning af allmänna medel för resekostnad och uppehälle med högst 50 öre för hvarje dag, som i och för resan samt vistandet vid domstolen erfordras, samt skjutspenningar för en häst fram och åter, i den händelse, då den tilltalade antingen icke kan till ansvar dömas eller ock sakfällas, men saknar tillgång att ersättningen utgifva; dock att, om den tilltalade frikännes och åtalet finnes vara utan skäl anstaldt, ersättningsskyldigheten åligger åklagaren.

Som nämnda Kongl. kungörelse endast har afseende på mål, instämda af allmän åklagare, så inträffar — då skogstjensteman, hvilken icke räknas såsom allmän åklagare, å tjenstens vägnar, sin pligt likmätigt, åtalar mot jagtförfattningarne begångna förbrytelser af den beskaffenhet, som ofvan omförmäles, och deribland den tyvärr allt för allmänt förekommande, grymma och förödande eljagten på skidor, hvilken åtminstone

i de norra orterna ofta föröfvas af främmande löst folk, likasom de, hvilka kunna åberopas såsom vittnen, ej sällan, när tingstiden inträffar, vistas långt från trakten — att dylika vittnen icke tillerkännas sådan ersättning som kungörelsen utfäster, hvilket åter verkar i hög grad försvårande för bevisningen, enär en skogstjensteman naturligtvis måste tveka att inkalla ett på längre afstånd boende vittne, då detta ej under alla förhållanden kan beredas ersättning för sin inställelse.

Åtskilliga fall af det slag, som här åsyftas, föranleda mig vördsamt anhålla,

att Riksdagen behagade hos Kongl. Maj:t i underdånighet hemställa om den utsträckning i tillämpningen af Kongl. kungörelsen den 9 September 1873 angående ersättning till vittnen i brottmål, att samma kungörelse äfven må gälla i afseende på af skogstjensteman anhängiggjorda eller utförda jagtmål af den beskaffenhet, som kungörelsen angifver.

Jag får vördsamt anhålla, att denna min motion måtte till vederbörligt Utskott remitteras.

Stockholm den 20 Januari 1880.

Claes M. Lewenhaupt.
